

The blue bird – Charles Villiers Stanford (1852–1924)

Toen de schrijfster Mary Coleridge (1861-1907) tijdens een vakantie onverwacht overleed, liet ze een onvoltooid manuscript en honderden ongepubliceerde gedichten na. Nogal mystiek en raadselachtig werk volgens kenners en enigszins in de vergetelheid geraakt. Maar dankzij componisten, haar tijdgenoten Charles Stanford en Hubert Parry, bleven sommige gedichten voortleven. De verstillings van een natuurmoment die The blue bird oproept is muzikaal subliem vormgegeven.

The lake lay blue below the hill
O'er it, as I looked, there flew
Across the waters cold and still
A bird whose wings were palest blue

*Blauw lag het meer diep in het dal;
een vogel vloog, vlak voor mijn ogen,
hoog over 't koele water, onbewogen,
zijn vleugels in het lichtste blauw van al.*

The sky above was blue at last
The sky beneath me blue in blue
A moment, ere the bird had passed
It caught his image as he flew

*Boven de kim hing eind'loos blauw de lucht
en 't blauw-in-blauw daar onder mij
een oogwenk – de vogel was nog niet voorbij
nam het beeld aan van zijn vlucht.*